

СТАР ДУЕТ СО НОВ СИНГЛ

Ако постои правна држава во Македонија, како што се декларира, тогаш надлежните органи што поскоро треба да почнат процес на откривање на велепредавничките сценарија и понесување соодветна одговорност на оние кои ги проектирале.

Старите коалициони партнери со новите расправи, кои ги имаат околу времето на предлозите за македонска дезинтеграција не внесуваат студен политички бран во нивните односи и покрај тоа што се крајно спротивставени во својата идеологија која ја застапуваат. Верувам дека во некој нареден изборен циклус двете политички структури при евентуална победа на изборите, повторно би воспоставиле соработка на партиски и на државен план.

■ Пишува: Мишко ТАЛЕСКИ

Некој деновиве повторно ги повампири идеите за деградирање на македонската држава, на македонската самобитност и унитарност. Старите актери на мрачната политичка сцена повторно јаваат. Некој сака да ги актуелизира софистицираните калибри на балканското политичко мочуриште. Арбен и Љубчо некој повторно ги форсира. Не верувам дека самите тие дојдоа до идеја на ваков перверзен начин да ги вратат сеништата од минатото, да ги откопаат коските на нашето неславно блиско минато. Навистина и двајцата се непредвидливи, па оттука вешто изведените гафови не се само разоткривање на вистините од 1998 до 2002 година, туку и нешто повеќе. Признанието на Џафери дека се договарал со Љубчо за раздел на сè што е македонско и албанско во Македонија, само ја потврдува тезата на многумина дека

еден од најголемите манипулатори и лажговци на домашната политичка сцена е токму тој, Арбен Џафери. Зошто го велам ова? Во четирите години владеење со институциите на системот токму Џафери беше најгласниот говорник за релаксираните меѓуетнички односи во државата, па сите се сеќаваме како велеше дека никогаш како тогаш не биле така подобренени. Зошто Џафери нè лажел? Ако сè било в ред со релаксацијата, зошто тогаш уште на стартот на доаѓањето на власт му понудил на Георгиевски разграничување меѓу Македонците и Албанците.

Поиздржани се ставовите на поранешниот премиер, иако се косат со моралните и со етичките норми. Тој е поразличен во анализата на предлозите од неговиот коалиционен партнер и вели дека понудата дошла за време на кризата, што е многу поразлично од она на Џафери, кој тоа го барал уште во 1998 година. Кому да му веруваме? Или и двајцата не се за верување? Без оглед на тајмингот на проектот, едно е сигурно и заедничко за двајцата. Тие предлагале поделба на Македонија. Времето кога тоа било предложено е сосема небитно. Тоа е велепредавство. Казниво според Кривичниот законик.

МРАЧНИ СЦЕНАРИЈА НА КВАЗИ ПОЛИТИЧАРИ

Ниту еден политичар во било која земја нема мандат заткулисно и тајно да крои планови за иднината на државата и на народот. Овие работи деновиве ме потсетуваат на фамозниот договор меѓу Слободан Милошевиќ и Фрањо Туѓман, постигнат во Караѓорѓево, за поделба на Босна. Таквиот проект до ден денешен сè уште е предмет на анализа, неразјаснет, недооткриен, осуден истовремено и од сите страни на поранешните југословенски простори. Мрачните сценарија пласирани од квази-политичари на овие простори беа и своевиден инструмент на одредени меѓународни дипломатски номенклатури, преку кои остваруваа интереси и профит, газејќи врз крвта на невините. Велат, времето ќе покаже и докаже дали е правено навистина нешто и кој го правел тоа. Некои работи не смеат да останат под килим, некои работи не смеат да се заборават и да подлежат на амнестија. Не може и не смее истите тие проектант на нови балкански уредувања и преуредувања да бидат оставени на мира и да почнат повторно да ги освежуваат замрзните нацрт-планови. Гледаме сите како тие повторно како некогаш ѝ пристапуваат на политиката. Наивно, невинно, како ништо да не било поврзано со нив, оправатаат криви дрини, нудат нови проекти. Во нив бил спасот. Помози Боже Госпode. Зачудува по малку и фактот што дел од народните маси, од електоратот, кој по малку е разочаран од секојдневието кое го живееме, повторно пристапува кон тие политички елити сведени на интересни групи. Тие се загрижени само за својот гол индивидуален опстанок. Ништо повеќе. Во никој случај нивни интерес не е опстанокот на македонската држава и нејзината унитарност. Доколку тоа била нивната цел, тогаш немало да преговараат и да си самопонудуваат решенија за разграничување. Ако постои правна држава во Македонија, како што се декларира, тогаш надлежните органи што поскоро треба да почнат процес на откривање на велепредавничките сценарија и понесување соодветна одговорност на оние кои ги проектирале.

Македонското судство истовремено е доведено во ситуација премногу пасивно и инертно да ги разгледува случаите и да донесува пресуди за нив. Практично, ниту една политичка драматургија не доживеала разврска пред домашните правосудни органи. Зошто е тоа така, мошне добро ни е познато. И покрај тоа што овие денови се покренуваат иницијативи со кои се повикува државното обвинителство да ги разгледа случаите на велепредавство, многумина песимистички анализираат дека тоа е гола вода, дека од тоа нема ништо. Во овие петнаесеттина години од нашата независност и демократија велепредавства имало и ќе има. Кој одговараше за нив? Никој. Некој посегна по територијата и наместо да му се суди за ан-

тидржавна активност, тој беше награден и надграден. Тоа е само дел од нашата политичка реалност. Поинаку и не можело да се постапи. Во една прилика, поранешниот премиер и актуелен претседател, Бранко Црвенковски, на прашањето зошто не го апси Џафери, ќе рече дека доколку тоа го стори нема ништо полезно да направи за државата, а Џафери ќе го претвори само во жртвен јарец, кому популарноста рапидно би му ја подигнал кај албанскиот електорат. Можеби шефот е во право. Кај нас така се размислува. Но, не е само размисла, туку и практика. Идеите за моноетничко уредување на државите на балканските простори се актуелни и кај надворешните елементи, дел во соседството, дел во т.н. меѓународна заедница. Ако Македонија е против таквите решенија, тогаш внатрешните деструктивни елементи, кои пропагираат таков развој на настаните, се многу поопасни. Тие во секој момент можат да бидат придобие и инструментализирани од организации, држави или индивидуи, кои посакуваат наметнување нови територијални визи на Полуостровот. Затоа е многу битно домашните политички индивидуи и нивните следбеници да бидат неутрализирани во постапките уште во зародишот на изнесувањето на тие идеи. Оставањето на работите да одлежат, само го поттикнуваат процесот на местиазирање на решенијата и опасност од придобивање нови приврзаници, кои можат да бидат уште погласни во афирмацијата на планот.

РЕВИДИРАЊЕ ПО СИТЕ ЛИНИИ И СЕГМЕНТИ

Проектот директно би водел во чекор со идејата за создавање големоалбанска држава на овие простори, што би било кобна варијанта за целиот Балкан. Не знам зошто Џафери и Георгиевски не го зеле предвид овој факт. Или им бил сосема небитен, па го занемариле. Старите коалициони партнери со новите расправи, кои ги имаат околу времето на предлозите за македонска дезинтеграција не внесуваат студен политички бран во нивните односи и покрај тоа што се крајно спротивставени во својата идеологија која ја застапуваат. Верувам дека во некој нареден изборен циклус двете политички структури при евентуална победа на изборите, повторно би воспоставиле соработка на партиски и на државен план. Дали е тоа перверзија, газење врз моралот и етиката во политичките односи е сосема небитно. Битно е тоа што тоа би го направиле за реализирање на сопствените политички убедувања, а тоа е дека оваа држава треба да се ревидира по сите линии и сегменти, почнувајќи од територијата, преку институциите, јазикот, културата, па сè до идентитетот на граѓаните кои живеат овде. Коалицирањето меѓу ВМРО - ДПМНЕ и ДПА во периодот меѓу 1998 и 2002 година речиси сите аналитичари

го оквалификуваа како неприродна и непринципиелна соработка зашто поагаа од различни позиции. И денес тоа е така меѓу ВМРО - Народна и ДПА, иако не се во коалиција. Поттајно си се посакуваат како идни партнери на политичката арена. Единственото нешто што ги поврзува е поделбата на државата. Тоа јавно го признаа. Не се погодија само околу годината. Или некој има амнезија или, пак, бегаат од одговорноста, па ретерираат во кажаното. Георгиевски има јасен став дека Македонија треба да биде држава на македонскиот народ, за Џафери тоа е неприфатливо, па дури и Рамковниот договор му е малку. Георгиевски го брани Бошкоски за своите дела во 2001 година и се нафаќа да биде сведок во одбраната пред Хашкиот

НАИВНО И НЕВИНО СЕ ЗАБОРАВА НЕЗАБОРАВНОТО

Некој сака да ги актуелизира софистицираните калибри на балканското политичко мочуриште. Се предлагаше поделба на Македонија. Времето кога тоа било предложено е сосема небитно. Тоа е велепредавство. Во никој случај нивни интерес не е опстанокот на македонската држава и нејзината унитарност. Доколку тоа била нивната цел, тогаш немало да преговараат и да си самопонудуваат решенија за разграничување, за поделба на сè на македонско и на албанско. Во овие 15 години од нашата независност и демократија велепредавства имало и ќе има. Кој одговараше за нив? Никој. Некој посегна по територијата и наместо да му се суди за антидржавна активност, тој беше награден и надграден.

суд, а Џафери цени дека тој е злосторник и треба да му се суди. Георгиевски бара заштита на националната и пропатриотската струја во македонските редови, а Џафери му контрира дека Македонците се Словомакедонци кои имаат проблем со својот вистински идентитет. Па, погледнете тие се сосема спротивни во своите ставови. А, ова се само дел од препознатливите спротивности, кои владеат кај десните партиски структури. Која е тогаш целта на нивната коалициона соработка? Значи, таа е само една - поделба на државата и изградба на бетонски ѕид, веројатно некаде кај Групчин. Зошто Судот малку не поразмисли дали ваквите политички личности и групации на кои им припаѓаат се корисни за развојот на државата? Долго време ДПА не можеше судски да биде регистрирана поради амблемот, односно симболот на партијата кој припаѓаше на туѓа држава, а сепак таа партија беше дел од власта. Нон сенс. Грешките од минатото треба да се поправаат, а не да ни се повторуваат. Вадењето на старите архиви од фиоките направени со нафталин треба само да ги поттикне институционалните органи во справувањето со ваквите девијации. Не е тоа пресметка со

неистомисленици, не е тоа недемократско решавање на проблемот, некаков реваншизам и слично. Можеби многумина и така ќе го оквалификуваат. Тоа е пресметка со антидржавните елементи. Всушност, тоа е правната држава. Секој државотворен субјект активно се справува со поединците и со групите кои поттикнуваат и спроведуваат сецесија. Зошто ние постојано сме исклучок од тоа меѓународно правило? Зошто ние таквите елементи ги поставуваме во улога на релевантни фактори на политичката сцена? Правилото, не се согласуваме но сме должни да ги почитуваме, тука не важи. Старите дуети навистина се добри, но само во музиката. Љубчо и Арбен не се ниту Селимова - Желчевски, ниту браќата Бајиќ. Нивната политичка музика е кич. Таа е пиратерија. Таа мора да биде сотрена.